

Вих № ____
від _____

Дніпропетровський окружний адміністративний суд
49089, м. Дніпро, вул. Академіка Янгеля, буд. 4

Позивач: Громадська організація
«ПЛАТФОРМА ГРОМАДСЬКИЙ КОНТРОЛЬ»
Код ЄДРПОУ 39689459;
49000, м. Дніпро, проспект Пушкіна, 77Б;
Тел. +38 056 717 07 04;
E-mail: gromkontrol.ua@gmail.com;

Відповідач: Дніпровська міська рада
Код ЄДРПОУ: 26510514
49000, м. Дніпро, проспект Дмитра Яворницького, буд. 75
Телефон: +38 056 732 12 12
Адреса електронної пошти: office@dniprorada.gov.ua

Позов немайнового характеру
Судовий збір 4 962,00 грн

ПОЗОВНА ЗАЯВА про визнання протиправними та нечинними рішення

Місто Дніпро – одне з найбільших адміністративних, економічних, наукових та культурних центрів України, а також третє за чисельністю населення місто України. Дніпро є обласним та районним центром, центром міжобласної (входять Дніпропетровська, Запорізька та Кіровоградська області) та міжрайонної систем розселення (за матеріалами «Генеральної схеми планування території України»).

Місто поділено на 8 адміністративних районів. П'ять розташовано на правому березі Дніпра: Новокодацький, Центральний, Чечелівський, Соборний та Шевченківський, три – на лівому березі Дніпра: Амур-Нижньодніпровський, Індустріальний та Самарський.

До складу міської ради входить селище міського типу Авіаторське.

Довгострокова стратегія планування, розвитку та забудови міста здійснюється на підставі генерального плану розвитку м. Дніпра, який є одночасно видом містобудівної документації на місцевому рівні та документацією із землеустрою, приймається та затверджується відповідно до вимог чинного законодавства України.

Дніпровською міською радою було прийнято рішення №2/17 від 25.07.07, яким затверджено генеральний план розвитку міста Дніпра (Дніпропетровська) на період до 2026 року.

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

Дніпровською міською радою на підставі Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» (в редакції, яка діяла на момент прийняття рішення) було прийнято рішення №91/35 від 19.09.2018 «Про надання дозволу на розроблення проекту внесення змін до генерального плану розвитку м. Дніпра».

Зазначеним рішенням Дніпровською міською радою було вирішено надати дозвіл на розроблення проекту внесення змін до генерального плану розвитку м. Дніпра та визначити замовником на розроблення проекту внесення змін генерального плану розвитку м. Дніпра (п. 1 цього рішення) департамент по роботі з активами Дніпровської міської ради за рахунок міського бюджету.

Надалі Дніпровською міською радою було прийнято рішення №108/55 від 25.03.2020 «Про затвердження проекту внесення змін до генерального плану розвитку м. Дніпра», відповідно до якого:

- 1) Затверджено проєкт внесення змін до генерального плану розвитку м. Дніпра та у його складі науково-проєктну документацію «Історико-архітектурний опорний план. Визначення меж, режимів використання, режимів регулювання забудови історичних ареалів м. Дніпра».
- 2) При визначенні відповідності намірів забудови вимогам містобудівної документації План зонування території міста, затверджений рішенням міської ради від 22.07.2015 № 54/66, застосовано в частині, що не суперечить генеральному плану розвитку міста.
- 3) Контроль за виконанням цього рішення покладено на секретаря Дніпровської міської ради і голову постійної комісії міської ради з питань архітектури, містобудування та земельних відносин.

Відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», генеральний план населеного пункту – одночасно містобудівна документація на місцевому рівні та землевпорядна документація, що визначає принципи вирішення розвитку, планування, забудови та іншого використання території населеного пункту.

Пунктом 7 частини 1 статті 1 зазначеного Закону визначено, що містобудівна документація – затвержені текстові та графічні матеріали з питань регулювання планування, забудови та іншого використання територій.

Згідно з ч. 8 ст. 17 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», виконавчі органи сільських, селищних і міських рад, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації у встановлений строк зобов'язані провести процедуру встановлену зазначеною статтею.

Аналіз зазначеної статті свідчить, що будь-яке рішення про затвердження чи внесення змін до проєкту генерального плану приймається з чітким дотриманням процедури регламентованої Законом України «Про регулювання містобудівної діяльності».

Законодавцем чітко встановлено, що будь-яку пропозицію щодо доповнення чи зміни проєкту генерального плану може бути прийнято виключно після виконання процедури передбаченої ст. 17 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності».

Дніпровською міською радою під час прийняття рішення №108/55 від 25.03.2020 «Про затвердження проєкту внесення змін до генерального плану розвитку м. Дніпра» було порушено процедуру визначену ст. 17 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності».

У зв'язку з протиправними діями Дніпровської міської ради, ГО «Платформа Громадський Контроль» вимушена була звернутися до суду для захисту прав та законних інтересів громадськості.

Разом з тим, Дніпровською міською радою було прийнято нове рішення 84/60 від 02.09.2020 «Про затвердження проєкту внесення змін до генерального плану розвитку міста Дніпро».

II. щодо порушення Дніпровською міською радою процедури затвердження змін до проєкту генерального плану

Як зазначено вище, Дніпровською міською радою на зміну рішенню №108/55 від 25.03.2020 «Про затвердження проєкту внесення змін до генерального плану розвитку м. Дніпра» було прийнято нове рішення 84/60 від 02.09.2020 «Про затвердження проєкту внесення змін до генерального плану розвитку міста Дніпро».

Зміни до генерального плану м. Дніпро стосуються усього населеного пункту в існуючих та проєктних межах.

Містобудівну документацію «Внесення змін до генерального плану розвитку м. Дніпро» виконано ДП «Український державний науково-дослідний інститут проєктування міста «ДІПРОМІСТО» імені Ю. М. Білоконя» відповідно до Договору від 19.04.2019 №4/4, укладеного з Департаментом по роботі з активами Дніпровської міської ради.

Зазначеним рішенням №84/60 від 02.09.2020 «Про затвердження проєкту внесення змін до генерального плану розвитку м. Дніпра» Дніпровською міською радою було вирішено:

- 1) **Затвердити проєкт внесення змін до генерального плану розвитку м. Дніпра та у його складі науково-проєктну документацію «Історико-архітектурний опорний план. Визначено межі, режимів використання, режимів регулювання забудови історичних ареалів м. Дніпра».**
- 2) **Доручити департаменту по роботі з активами Дніпровської міської ради:**
 - 2.1 Забезпечити розроблення проєкту внесення змін до плану зонування території м. Дніпра, затвердженого рішенням міської ради від 22.07.2015 №54/66, в установленому законодавством порядку.
 - 2.2 До затвердження проєкту внесення змін до плану зонування території м. Дніпра розроблення, погодження та затвердження детальних планів територій здійснюється відповідно до генерального плану розвитку м. Дніпра.
- 3) При визначенні відповідності намірів забудови вимогам містобудівної документації план зонування території міста застосувати в частині, що не суперечить генеральному плану розвитку міста.
- 4) **Рішення міської ради від 25.03.2020 №108/55 «Про затвердження проєкту внесення змін до генерального плану розвитку м. Дніпра» вважати таким, що втратило чинність.**

- 5) Контроль за виконанням цього рішення покласти на секретаря Дніпровської міської ради і голову постійної комісії міської ради з питань архітектури, містобудування та земельних відносин.

Ретельно дослідивши рішення Дніпровської міської ради №84/60 від 02.09.2020 та надавши оцінку діям Дніпровської міської ради під час прийняття зазначеного рішення, вбачається, що прийняте рішення, яким затверджено внесення змін до генерального плану розвитку міста Дніпра, не відповідає вимогам чинного законодавства України, адже Дніпровською міською радою було допущено грубе порушення Конституції України та Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності».

Враховуючи викладене, наявні правові підстави для скасування зазначеного рішення у повному обсязі беручи до уваги такі обставини та факти.

Статтею 4 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» визначено, що місцеве самоврядування в Україні здійснюється на принципах: народовладдя; законності; гласності; колегіальності; поєднання місцевих і державних інтересів; виборності; правової, організаційної та матеріально-фінансової самостійності в межах повноважень, визначених цим та іншими законами; підзвітності та відповідальності перед територіальними громадами їх органів та посадових осіб; державної підтримки та гарантії місцевого самоврядування; судового захисту прав місцевого самоврядування.

Статтею 59 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» встановлено, що рада в межах своїх повноважень приймає нормативні та інші акти у формі рішень. Рішення ради приймається на її пленарному засіданні після обговорення більшістю депутатів від загального складу ради, крім випадків, передбачених цим Законом. При встановленні результатів голосування до загального складу сільської, селищної, міської ради включається сільський, селищний, міський голова, якщо він бере участь у пленарному засіданні ради, і враховується його голос.

Частиною 1 статті 2 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» встановлено, що планування і забудова територій – діяльність державних органів, органів місцевого самоврядування, юридичних та фізичних осіб, яка передбачає зокрема:

- **забезпечення раціонального розселення і визначення напрямів сталого розвитку територій;**
- **взаємоузгодження державних, громадських та приватних інтересів під час планування і забудови територій;**
- **визначення і раціональне взаємне розташування зон житлової та громадської забудови, виробничих, транспортних, рекреаційних, природоохоронних, оздоровчих, історико-культурних та інших зон і об'єктів;**
- **проведення моніторингу забудови;**
- **здійснення контролю у сфері містобудування.**

Відповідно до ч. 1 ст. 5 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», програми розвитку регіонів та населених пунктів, програми господарського, соціального та культурного розвитку повинні узгоджуватися з містобудівною документацією відповідного рівня.

Частиною другою зазначеної статті встановлено, що вимоги містобудівної документації є обов'язковими для виконання всіма суб'єктами містобудування.

Відповідно до ч. 1 ст. 17 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», генеральний план населеного пункту є одночасно видом містобудівної документації на місцевому рівні та документацією із землеустрою і призначений для обґрунтування довгострокової стратегії планування та забудови території населеного пункту.

Відповідно до п. 5.1 Порядку розроблення містобудівної документації №290 від 16.11.2011, рішення щодо внесення змін у містобудівну документацію приймається на підставі:

- результатів моніторингу її реалізації, який проводиться відповідно до Порядку проведення містобудівного моніторингу, затвердженого наказом Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України;
- виникнення умов для зміни масштабів та характеру розвитку населеного пункту;
- змін у видах функціонального використання окремих територій;
- необхідності вирішення екологічних та інженерних питань;
- виникнення потреби у розміщенні об'єктів державного, регіонального значення, а також таких, що забезпечують громадські інтереси;
- необхідності реалізації інвестиційних програм і проектів.

Відповідно до п. 5.2 Порядку, необхідність та параметри внесення змін до містобудівної документації обґрунтовуються відповідним уповноваженим органом містобудування та архітектури.

Пунктом 5.3. Порядку визначено, що внесення змін до містобудівної документації чи окремих її розділів здійснюється шляхом розроблення проекту змін до такої містобудівної документації, який після затвердження стає її невід'ємною частиною.

Зазначеним Порядком чітко визначено підстави для внесення змін у містобудівну документацію.

Лише за умови наявності визначених у Порядку підстав, можливе внесення змін до містобудівної документації, за умови дотримання процедури, яка визначена у ст. 17 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності».

Частиною 2 статті 17 Закону України «Про регулювання містобудівної документації» регламентовано, що генеральний план населеного пункту розробляється та затверджується в інтересах відповідної територіальної громади з урахуванням державних, громадських та приватних інтересів.

Частинами 5 та 6 зазначеної статті встановлено, що рішення про розроблення генерального плану приймає відповідна сільська, селищна, міська рада.

Виконавчі органи сільських, селищних і міських рад, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації є замовниками, які організують розроблення, внесення змін та подання генерального плану населеного пункту на розгляд відповідної сільської, селищної, міської ради.

Частиною 7 статті 17 Закону України «Про основи містобудівної діяльності» регламентовано процедуру внесення змін та подання генерального плану населеного пункту на розгляд відповідної ради.

Керуючись зазначеною процедурою, виконавчі органи сільських, селищних і міських рад, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації у встановлений строк:

1) подають пропозиції до проекту відповідного місцевого бюджету на наступний рік або про внесення змін до бюджету на поточний рік щодо потреби у розробленні містобудівної документації;

2) визначають в установленому законодавством порядку розробника генерального плану населеного пункту, встановлюють строки розроблення та джерела його фінансування;

3) звертаються до обласної державної адміністрації, Ради міністрів Автономної Республіки Крим (для міст обласного та республіканського Автономної Республіки Крим значення), центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері містобудування (для міст Києва та Севастополя) щодо визначення державних інтересів для їх урахування під час розроблення генерального плану населеного пункту;

4) повідомляють через місцеві засоби масової інформації про початок розроблення генерального плану населеного пункту та визначають порядок і строк внесення пропозицій до нього фізичними та юридичними особами;

5) забезпечують попередній розгляд матеріалів щодо розроблення генерального плану населеного пункту архітектурно-містобудівними радами відповідного рівня;

6) узгоджують проект генерального плану населеного пункту з органами місцевого самоврядування, що представляють інтереси суміжних територіальних громад, з метою врегулювання питань планування територій у приміських зонах;

6¹) забезпечують розроблення проекту генерального плану населеного пункту з урахуванням обмежень використання приаеродромної території, встановлених відповідно до Повітряного кодексу України;

7) забезпечують здійснення стратегічної екологічної оцінки.

Законодавцем прямо визначено, що у разі необхідності внесення змін чи доповнень до проекту генерального плану, такі зміни може бути внесено виключно після проходження/виконання процедури визначеної ст. 17 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності».

Дане твердження знаходить своє відображення у ч. 14 вказаної статті, де вказано, що генеральні плани населених пунктів та зміни до них розглядаються і затверджуються відповідними сільськими, селищними, міськими радами протягом трьох місяців з дня їх подання.

Пунктом 42 ч. 1 ст. 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» визначено, **що виключно на пленарних засіданнях сільської, селищної, міської ради вирішуються питання затвердження в установленому порядку місцевих містобудівних програм, генеральних планів забудови відповідних населених пунктів, іншої містобудівної документації.**

Таким чином, лише після виконання процедури передбаченої ст. 17 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» на відповідну Раду покладається обов'язок щодо розгляду та затвердження відповідних змін чи доповнень до проекту Генерального плану.

У постанові Верховного Суду від 09.02.2021 по справі №537/5244/16-а встановлено, що відповідно до п. п. 4.1, 4.11 Порядку розроблення містобудівної документації, затвердженого Наказом Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України № 290 від 16.11.2011, рішення про розроблення генерального плану, плану зонування території, детального плану території,

яка розташована в межах населеного пункту, а також внесення змін до цієї містобудівної документації приймає відповідна сільська, селищна, міська рада. Генеральні плани населених пунктів, плани зонування території та зміни до них затверджуються відповідними сільськими, селищними, міськими радами.

Судом зазначено, що рішення щодо внесення змін у містобудівну документацію приймається на підставі:

1) результатів моніторингу її реалізації, який проводиться відповідно до Порядку проведення містобудівного моніторингу, затвердженого наказом Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України від 01.09.2011 № 170;

2) виникнення умов для зміни масштабів та характеру розвитку населеного пункту; змін у видах функціонального використання окремих територій;

3) необхідності вирішення екологічних та інженерних питань;

4) виникнення потреби у розміщенні об'єктів державного, регіонального значення, а також таких, що забезпечують громадські інтереси;

5) необхідності реалізації інвестиційних програм і проєктів. Необхідність внесення змін до містобудівної документації обґрунтовується відповідним уповноваженим органом містобудування та архітектури.

Питання про дострокове внесення змін до генерального плану населеного пункту може порушуватися за результатами містобудівного моніторингу перед відповідною сільською, селищною, міською радою відповідною місцевою державною адміністрацією.

Зміст вищенаведених норм свідчить, що зміни вносяться органом місцевого самоврядування, який затверджував генеральний план населеного пункту. Питання про дострокове внесення змін до генерального плану населеного пункту може порушуватися за результатами містобудівного моніторингу перед відповідною сільською, селищною, міською радою відповідною місцевою державною адміністрацією.

У розумінні положень Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», містобудівний моніторинг - система спостережень, аналіз реалізації містобудівної документації, оцінки та прогнозу стану і змін об'єктів містобудування, які проводяться відповідно до вимог містобудівної документації та спрямовані на забезпечення сталого розвитку територій урахування державних і громадських інтересів.

Таким чином, для внесення відповідно до вимог чинного законодавства змін до проєкту генерального плану розвитку м. Дніпра, необхідно наявність правових підстав, як то результати містобудівного моніторингу, проблеми у екологічній чи інженерній сфері, які потребують негайного вирішення чи інших суттєвих підстав та фактів, яким буде обґрунтовано внесення змін.

Лише за наявності правових підстав, Дніпровська міська рада має право переходити до наступного етапу внесення змін до проєкту генерального плану, а саме до процедури визначеної статтею 17 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», якою визначено перелік обов'язкових заходів до виконання.

Однак, всупереч вимогам чинного законодавства України та сталої практики Верховного Суду, Дніпровською міською радою взагалі не наведено правових підстав, які б дозволяли вносити зміни до Генерального плану, які затверджено рішенням №84/60 від 02.09.2020.

Більше того, Дніпровською міською радою було затверджено проєкт внесення змін до генерального плану всупереч вищезазначеним вимогам чинного

законодавства, повністю проігнорувавши обов'язкову процедуру передбачену ч. 5 – 7 ст. 17 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності».

Дніпровською міською радою не було виконано жодного з семи пунктів, обов'язкових до виконання та прямо передбачених ч. 7 ст. 17 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», а саме:

- Дніпровською міською радою не було подано пропозицій про внесення змін до бюджету на поточний рік щодо потреби у розробленні містобудівної документації;
- Дніпровською міською радою не надано інформації щодо змін до генерального плану та джерел його фінансування;
- Дніпровською міською радою не направлялися жодні звернення до відповідних органів, що свідчить про неврахування державних та громадських інтересів під час внесення змін до генерального плану населеного пункту;
- Дніпровською міською радою не було повідомлено через місцеві засоби масової інформації про початок розроблення генерального плану населеного пункту та не визначено порядок і строк внесення пропозицій до нього фізичними та юридичними особами;
- Дніпровською міською радою не було забезпечено попереднього розгляду матеріалів щодо розроблення генерального плану населеного пункту архітектурно-містобудівними радами відповідного рівня;
- Дніпровською міською радою не було вжито дій щодо узгодження проекту внесення змін до генерального плану населеного пункту.
- Дніпровською міською радою не забезпечено здійснення стратегічної екологічної оцінки.
- Також Дніпровською міською радою не проведено заходів щодо узгодження спірних питань між громадськістю і замовниками містобудівної документації на місцевому рівні через погоджувальну комісію;
- Дніпровською міською радою не надано доказів проведення містобудівного моніторингу, який є підставою для внесення змін до генерального плану.

Підставами для визнання протиправним та скасування рішення суб'єкта владних повноважень є невідповідність його вимогам чинного законодавства та/або визначеній законом компетенції органу, який видав цей акт. При цьому, обов'язковою умовою скасування такого рішення є також наявність факту порушення прав чи охоронюваних законом інтересів позивача у справі.

Такий висновок узгоджується з правовою позицією, що міститься, зокрема, у постановках від 22.11.2018 у справі №766/12374/17, від 29.11.2019 у справі № 335/2236/15-а (2-а/335/1/2016).

Частиною 9 ст. 17 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» регламентовано, що зміни до генерального плану населеного пункту можуть вноситися не частіше, ніж один раз на п'ять років.

Такі зміни вносяться органом місцевого самоврядування, який затверджував генеральний план населеного пункту. Питання про дострокове внесення змін до генерального плану населеного пункту може порушуватися за результатами містобудівного моніторингу перед відповідною сільською, селищною, міською радою відповідною місцевою державною адміністрацією.

Законодавцем чітко встановлено, що для порушення питання про дострокове внесення змін до проєкту генерального плану, обов'язково попередньо має бути проведено містобудівний моніторинг.

Аналогічну правову позицію викладено у постанові Верховного Суду від 22.12.2020 у справі №369/11549/14-а, де зазначено, що зміни до генерального плану населеного пункту можуть вноситися не частіше, ніж один раз на п'ять років.

Такі зміни вносяться органом місцевого самоврядування, який затверджував генеральний план населеного пункту. **Питання про дострокове внесення змін до генерального плану населеного пункту може порушуватися за результатами містобудівного моніторингу перед відповідною сільською, селищною, міською радою відповідною місцевою державною адміністрацією.**

Дослідивши матеріали рішення №84/60 від 02.09.2020, будь-які докази проведення містобудівного моніторингу наразі відсутні.

Відповідно до пояснювальної записки до генерального плану, внесення змін до генерального плану нібито обумовлене необхідністю вирішення поточних питань забудови міста (пов'язані зі змінами планувальних обмежень, змінами функціонального призначення окремих територій, розвитком магістральної вуличної мережі та міського транспорту).

Разом з тим, жодних доказів, які б свідчили про необхідність внесення змін до проєкту генерального плану міста Дніпра, Дніпровською міською радою також не надано.

Частиною другою статті 19 Конституції України встановлено, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Відповідно до ст. 21 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», громадському обговоренню підлягають розроблені в установленому порядку проєкти містобудівної документації на місцевому рівні: генеральні плани населених пунктів, плани зонування територій, детальні плани територій.

Затвердження на місцевому рівні містобудівної документації, зазначеної у частині першій цієї статті, без проведення громадського обговорення проєктів такої документації забороняється.

Таким чином, не виконуючи обов'язкову процедуру, яка передусє внесенню змін чи доповнень до проєкту генерального плану, Дніпровською міською радою фактично було позбавлено фізичних та юридичних осіб можливості внести свої правки та пропозиції до таких змін. Також такими діями Дніпровська міська рада жодним чином не враховувала інтереси громадськості та держави.

Враховуючи вищенаведені обставини, керуючись чинним законодавством України, вбачається, що недотримання владним органом процедури визначеної чинним законодавством під час прийняття рішення прямо свідчить про протиправність такого рішення.

Рішення було прийнято не у порядку та не у спосіб передбачений чинним законодавством України (Законом України «Про регулювання містобудівної діяльності»), що прямо порушує ч. 2 ст. 19 Конституції України, адже відстній будь-який нормативно-правовий акт, яким керувалася Дніпровська міська рада під час прийняття рішення №84/60 від 02.09.2020 «Про затвердження проєкту внесення змін до генерального плану розвитку міста Дніпро».

III. щодо протиправності рішення про затвердження змін до проєкту зонування

У подальшому рішенням Дніпровської районної ради №212/11 від 20.10.2021 «Про затвердження змін до проєкту плану зонування території м. Дніпра» було затверджено проєкт внесення змін до плану зонування території м. Дніпра, а саме несено зміни до рішення Дніпровської міської ради №84/11 від 02.09.2021 «Про затвердження проєкту внесення змін до генерального плану розвитку м. Дніпра», виключивши пункт 3 цього рішення.

Контроль за виконанням цього рішення покладено на секретаря Дніпровської міської ради і голову постійної комісії міської ради з питань архітектури містобудування та земельних відносин.

Враховуючи вищенаведені обставини, очевидно, що зазначене рішення є таким, що не відповідає вимогам чинного законодавства, а відтак подлягає скасуванню беручи до уваги таке.

Відповідно до ч. 1 ст. 18 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», план зонування території розробляється у складі комплексного плану, генерального плану населеного пункту з метою визначення умов та обмежень використання території у межах визначених функціональних зон.

План зонування території розробляється з метою створення сприятливих умов для життєдіяльності людини, забезпечення захисту територій від надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру, запобігання надмірній концентрації населення і об'єктів виробництва, зниження рівня забруднення навколишнього природного середовища, охорони та використання територій з особливим статусом, у тому числі ландшафтів, об'єктів історико-культурної спадщини, а також земель сільськогосподарського призначення і лісів та підлягає стратегічній екологічній оцінці.

Відповідно до ч. 2 зазначеної статті, план зонування території встановлює функціональне призначення, вимоги до забудови окремих територій (функціональних зон) населеного пункту, їх ландшафтною організації.

Частиною 3 зазначеної статті встановлено, що зонування території здійснюється з дотриманням таких вимог:

- 1) урахування попередніх рішень щодо планування і забудови території;
- 2) виділення зон обмеженої містобудівної діяльності;
- 3) відображення існуючої забудови територій, інженерно-транспортної інфраструктури, а також основних елементів планувальної структури територій;
- 4) урахування місцевих умов під час визначення функціональних зон;
- 5) установа для кожної зони дозволених і допустимих видів використання територій для містобудівних потреб, умов та обмежень щодо їх забудови;
- 6) узгодження меж зон з межами територій природних комплексів, смугами санітарно-захисних, санітарних, охоронних та інших зон обмеженого використання земель, червоними лініями;
- 7) відображення меж прибережних захисних смуг і пляжних зон водних об'єктів;
- 8) відображення обмежень (у тому числі меж) використання приаеродромної території, встановлених відповідно до Повітряного кодексу України.

Згідно з ч. 5 ст. 18 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», внесення змін до плану зонування території допускається за умови їх відповідності іншим положенням генерального плану населеного пункту, комплексного плану (за наявності).

Такі зміни розробляються, узгоджуються та затверджуються у порядку, визначеному цим Законом для розроблення, узгодження та затвердження комплексного плану, генерального плану населеного пункту.

Аналіз положень ст. 18 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» дозволяє стверджувати, що генплан населеного пункту містить правові приписи нормативного характеру, які розраховані на широке коло осіб та застосовуються неодноразово. Це, зокрема, сукупність обов'язкових вимог до розвитку, планування, забудови та іншого використання території населеного пункту.

Затверджуючи генплан населеного пункту, Дніпровська міська рада визначає стратегію планування та забудови території населеного пункту, тобто здійснює нормативне регулювання відповідних відносин.

Згідно ч. 1 ст. 16 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», планування територій на місцевому рівні здійснюється шляхом розроблення та затвердження генеральних планів населених пунктів, планів зонування територій і детальних планів територій, їх оновлення та внесення змін до них.

На підставі затвердженого генерального плану населеного пункту розробляється план земельно-господарського устрою, який після його затвердження стає невід'ємною частиною генерального плану. У складі генерального плану населеного пункту може розроблятися план зонування території цього населеного пункту.

План зонування території може розроблятися і як окрема містобудівна документація після затвердження генерального плану.

Враховуючи вищевикладене, план зонуванні території повинен відповідати генеральному плану, а враховуючи, що рішення Дніпровської міської ради №84/60 від 02.09.2020 «Про внесення змін до проєкту генерального плану м. Дніпра» було прийнято з порушенням чинного законодавства, рішення №212/11 від 20.10.2021 «Про затвердження змін до проєкту плану зонування території м. Дніпра» (яке прийнято на підставі протиправного рішення) також є таким, що не відповідає вимогам чинного законодавства України.

Вважаємо, що зазначене відповідає доктрині під умовною назвою «плоди отруйного дерева», сформульованій Європейським судом з прав людини у справах «Гефген проти Німеччини», «Нечипорук і Йонкало проти України», «Яременко проти України», відповідно до якої якщо джерело доказів є неналежним, то всі докази, отримані з цих джерел, будуть такими ж. Докази, отримані з порушенням встановленого порядку, призводять до несправедливості процесу в цілому, незалежно від їх доказової сили.

Аналогічної думки дотримується Верховний Суд у складі Касаційного адміністративного суду у постанові від 02.07.2020 по справі №1340/4669/18.

У постанові Верховного Суду від 31.07.2019 у справі №466/1264/18 зазначено, що відповідно до пунктів 2, 3, 9 частини першої статті 1 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» наведені нижче терміни вживаються в такому значенні:

- **генеральний план населеного пункту** - містобудівна документація, що визначає принципові вирішення розвитку, планування, забудови та іншого використання території населеного пункту;
- **детальний план території** - містобудівна документація, що визначає планувальну організацію та розвиток території;
- **план зонування території (зонінг)** - містобудівна документація, що визначає умови та обмеження використання території для містобудівних потреб у межах визначених зон.

Згідно з частиною десятою зазначеної статті, внесення змін до детального плану території допускається за умови їх відповідності генеральному плану населеного пункту та плану зонування території.

Судом встановлено, що з аналізу наведених правових норм вбачається, що генеральний план населеного пункту, план зонування та детальний план території є видами містобудівної документації, **при цьому, генеральний план населеного пункту є основним видом містобудівної документації на місцевому рівні, а план зонування та детальний план території розробляються на підставі генерального плану території та не можуть йому суперечити. Крім того, детальний план території не може суперечити плану зонування.**

Таку ж правову позицію викладено у постанові Верховного Суду від 04.09.2019 по справі №826/13852/17, де судом визначено, що містобудівні умови та обмеження, які не відповідають генеральному плану населеного пункту та іншій містобудівній документації на місцевому рівні не можуть вважатися такими, що враховують громадські та приватні інтереси при плануванні та забудові територій, власників будівель, що оточують місце будівництва, а тому порушують основи містобудування.

Схожі правові позиції висловлено Верховним Судом, зокрема, у постановках від 11.11.2020 у справі №191/1169/16-а(2-а/191/7/17), від 15.04.2020 у справі №702/1384/16-а, від 13.04.2020 у справі №160/2852/19, від 05.03.2019 у справі №360/2334/17, від 21.06.2018 у справі №826/4504/17, від 14.08.2018 у справі №815/3880/14.

Беручи до уваги обставини та факти викладні у позовній заяві вбачається, що Дніпровська міська рада не мала правових підстав для прийняття рішення №84/60 від 02.09.2020 та №212/11 від 20.10.2020.

Дніпровською Міською радою жодними належними та достатніми доказами не доведено необхідність внесення змін, які затверджено рішенням 84/60 від 02.09.2020.

Також Дніпровською міською радою грубо порушено вимоги ст. 17 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» щодо проведення обов'язкової процедури затвердження змін до проекту генерального плану.

Підставами для визнання протиправним та скасування рішення суб'єкта владних повноважень є невідповідність його вимогам чинного законодавства та/або визначеній законом компетенції органу, який видав цей акт. При цьому, обов'язковою умовою скасування такого рішення є також наявність факту порушення прав чи охоронюваних законом інтересів позивача у справі.

Такий висновок узгоджується з правовою позицією, викладених у постановках від 22.11.2018 у справі № 766/12374/17, від 29.11.2019 у справі №335/2236/15-а.

Верховний Суд у постанові від 24.12.2019 у справі №823/59/17 сформулював правовий висновок, відповідно до якого повноваження державних органів не є дискреційними, коли є лише один правомірний та законно обґрунтований варіант поведінки суб'єкта владних повноважень. Тобто, у разі настання визначених законодавством умов відповідач зобов'язаний вчинити конкретні дії і, якщо він їх не вчиняє, його можна зобов'язати до цього в судовому порядку.

Тобто, дискреційне повноваження може полягати у виборі діяти, чи не діяти, а якщо діяти, то у виборі варіанту рішення чи дії серед варіантів, що прямо або опосередковано закріплені у законі.

Враховуючи викладене, місцеву раду не наділено повноваженнями за конкретних фактичних обставин діяти на власний розсуд та приймати рішення всупереч чинному законодавству.

Системний аналіз положень Конституції України та законів України надає підстави вважати, що за органами місцевого самоврядування законодавцем закріплюється право на зміну та скасування власних рішень. Таке право випливає із конституційного повноваження органів місцевого самоврядування самостійно вирішувати питання місцевого значення шляхом прийняття рішень, що є обов'язковими до виконання на відповідній території, оскільки вони є суб'єктами правотворчості, яка передбачає право формування приписів, їх зміну, доповнення чи скасування.

Зокрема, Конституційний Суд України у рішенні від 16.04.2009 року №7-рп/2009 дійшов висновку, що органи місцевого самоврядування мають право приймати рішення, вносити до них зміни та скасовувати їх на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією України та законами України, керуючись у своїй діяльності ними та актами Президента України, Кабінету Міністрів України.

Оскільки Законом України «Про регулювання містобудівної діяльності» не передбачено права органу місцевого самоврядування скасовувати і затверджувати без жодних змін містобудівну документацію, то, враховуючи ч. 2 ст. 19 Конституції України, якою встановлено, що орган місцевого самоврядування має право приймати рішення, вносити до них зміни та/чи скасовувати їх на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією України та Законами України, Дніпровська міська рада визнаючи нечинним своє попереднє рішення №108/55 від 25.03.2020 та затверджуючи нове рішення без проведення містобудівного моніторингу та взагалі без будь-якою необхідності при чому з грубим порушенням процедури встановленої статтею 17 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» діяла не в порядку і не у спосіб, що передбачені чинним законодавством України. Відтак, таке рішення є незаконним.

Також внаслідок недотримання порядку проведення процедури розгляду та врахування пропозицій громадськості у проекті містобудівної документації, незалежно від того, чи виявлені порушення законодавства при проектуванні і затвердженні містобудівної документації, подальші дії суб'єктів владних повноважень не можуть вважатись правомірними, а будь-яке прийняте на підставі цих результатів рішення підлягає скасуванню.

IV. щодо права громадської організації на звернення до суду

Частиною п'ятою статті 125 Конституції України передбачено, що з метою захисту прав, свобод та інтересів особи у сфері публічно-правових відносин діють адміністративні суди.

Статтею 55 Конституції України передбачено, що кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

У Рішенні Конституційного Суду України №9-зп від 25.12.1997 визначено, що ч. 1 ст. 55 Конституції України містить загальну норму, яка означає право кожного звернутися до суду, якщо його права чи свободи порушені або порушуються, створено або створюються перешкоди для їх реалізації або мають місце інші ущемлення прав та свобод. Зазначена норма зобов'язує суди приймати заяви до розгляду навіть у випадку відсутності в законі спеціального положення про судовий захист.

Відмова суду у прийнятті позовних та інших заяв чи скарг, які відповідають встановленим законом вимогам, є порушенням права на судовий захист, яке відповідно до ст. 64 Конституції України не може бути обмежене.

Так, комплексна забудова території відповідно до ст. 33 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» здійснюється з метою забезпечення реалізації громадських інтересів і спрямовується на попереднє проведення інженерної підготовки, спорудження зовнішніх інженерно-транспортних мереж, об'єктів соціальної сфери, житлових будинків, інших об'єктів будівництва, а також на благоустрій території.

Отже, факт невідповідності містобудівних умов та обмежень містобудівної документації очевидно створює загрозу суспільним (загальним) інтересам, оскільки це може завдати шкоди інтересам значної (необмеженої) кількості осіб (у тому числі членам Громадської організації), права та інтереси, яких буде порушено.

У Рішенні від 01.12.2004 №18-рп/2004 Конституційний Суд України у визначені поняття «охоронюваний законом інтерес» акцентував увагу на двох особливостях цього поняття:

- як мета, на досягнення якої спрямований судовий захист, спеціально акцентувавши увагу на необхідності також задоволення «колективних (суспільних) потреб»;
- підстава для виняткового обмеження індивідуальних та колективних потреб, вказавши, що такий захист має певні межі, за які не варто виходити, серед яких є і «суспільні (публічні) інтереси».

Обґрунтовуючи наявність підстав для звернення до суду, варто звернути увагу, що Громадська організація «ПЛАТФОРМА ГРОМАДСЬКИЙ КОНТРОЛЬ» (її члени) перебувають (проживають) та здійснюють діяльність на території міста Дніпра, є членами громадського суспільства. Відтак, внаслідок протиправних дій Дніпровської міської ради, які полягали у незаконному внесенні змін до Генерального плану розвитку м. Дніпра права та інтереси громадян міста у тому числі членів ГО «Платформа Громадський Контроль» було порушено.

Зазначені зміни не відповідають вимогам чинного законодавства, прийняті без врахування громадської думки, а також прямо впливатимуть на екологічну ситуацію у місті.

Враховуючи вищенаведене, вбачається, що судові рішення про задоволення або відмову у задоволенні позовних вимог у цій справі безпосередньо вплине на права та інтереси Позивача.

Необхідно зазначити, що у рішеннях Європейського суду з прав людини (далі - ЄСПЛ) сформовано стали практику стосовно поняття «в інтересах суспільства».

Зокрема, аналіз практики ЄСПЛ (рішення у справах «Ocalan v. Turkey», заява №46221/99, пункт 168; «Former King of Greece and Others v. Greece» [GC], заява №25701/94, пункт 89, «Iatridis v. Greece», заява № 31107/96, пункт 55 та ін.) дає підстави дійти висновку, що складовими принципу верховенства права Суд визнає, зокрема, збалансованість інтересів окремого індивіда з інтересами інших членів суспільства, принцип пропорційності, справедливий баланс між вимогами спільного (публічного) інтересу та захистом фундаментальних прав особи.

У справі «ТОВ «Світ розваг» та інші проти України» (заява № 13290/11 та 2 інші, пункт 161) ЄСПЛ визначив поняття, які складають значний суспільний інтерес, зокрема, такі як: захист людського життя, здоров'я та навколишнього середовища, та вказав, що у цій справі національні суди встановили, що визнання виключних повноважень органів влади стосовно зупинення дії ліцензії заявника виправдовувалось суспільними інтересами, а тому заявник міг обґрунтовано вважати, що ці питання достатньою мірою охоплювалися усталеними повноваженнями органів (відповідальних за пожежну безпеку, безпеку на робочому місці та охорону здоров'я) для припинення діяльності конкретних гральних закладів у випадку небезпеки (пункт 65).

Вищезазначені висновки ЄСПЛ враховані у практиці Верховного Суду, відповідно до якої судовий контроль за законністю рішень місцевих органів влади щодо планування забудови території стосується захисту суспільного (публічного) інтересу (постанова від 20.03.2019 у справі №810/726/18, від 15.01.2020 у справі № 13/4060/17.

З огляду на вищезазначене, вважаємо, що у даному спорі прямо порушуються права та інтереси як Позивача так і невизначеного кола суспільства (жителів м. Дніпра), що в свою чергу свідчить про наявність правових підстав для звернення до суду.

Аналогічний за своєю суттю правовий висновок викладено у постанові Верховного Суду від 18.05.2022 у справі №826/12131/17.

До того ж звертаємо увагу суду, на висновки Верховного Суду, викладені, зокрема, у постанові від 02.11.2021 у справі №420/2719/20, відповідно до яких особи мають право на звернення до адміністративного суду в порядку, передбаченому КАС України, із позовом про скасування містобудівних умов та обмежень, оскільки це спрямовано на захист екологічних прав та інтересів, який перебуває у сфері контролю адміністративних судів.

Діями (бездіяльністю) Дніпровської міської ради було порушено права членів територіальних громадян, членів громадської організації «Платформа Громадський Контроль» а також права та інтереси пересічних громадян м. Дніпра.

Відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 21 Закону України «Про громадські об'єднання» встановлено, що громадські об'єднання мають право на звернення до органів державної влади, органів місцевого самоврядування, органів влади Автономної Республіки Крим, їх посадових та службових осіб з пропозиціями, заявами, скаргами.

Враховуючи викладене, вбачається, що Громадська організація «Платформа Громадський Контроль» є частиною громадського суспільства, а відтак наділена правом звертатися до органів державної влади, місцевого самоврядування чи суду для вирішення питань, які порушують інтереси як безпосередньо організації так і невизначеного кола осіб.

Також, звертаємо увагу суду, що Дніпровською міською радою було прийнято оскаржувані рішення №84/60 від 02.09.2020 та 112/11 від 20.10.2020, лише після розгляду справи №160/5170/20 за позовом ГО «ПЛАТФОРМА ГРОМАДСЬКИЙ КОНТРОЛЬ», народного депутата VII скликання Дніпровської міської ради до Дніпровської міської ради.

У рамках зазначеного спору Позивачи просили суд:

- визнати протиправними дії Дніпровської міської ради щодо проведення 55-ї чергової сесії Дніпровської міської ради VII скликання, призначеної на 25.03.2020 року о 10:00, в режимі он-лайн через програмне забезпечення ZOOM;
- визнати неповноважною 55-ту чергову сесію Дніпровської міської ради VII скликання від 25.03.2020 року;
- визнати протиправним та нечинним рішення Дніпровської міської ради № 108/55 від 25.03.2020 року «Про затвердження проекту внесення змін до генерального плану розвитку м. Дніпра», прийнятого на 55-й черговій сесії Дніпровської міської ради VII скликання 25.03.2020 року.

Таким чином, внесення змін до генерального плану розвитку міста Дніпра та затвердження змін до проекту плану зонування території м. Дніпра відбулися у тому числі через участь Позивача у відстоюванні інтересів суспільства (жителів м. Дніпра) та оскарження попередніх рішень Дніпровської міської ради, що зайвий раз свідчить про порушення прав та інтересів Позивача та наявність правових підстав для звернення до суду з позовною заявою для захисту суспільних прав та інтересів.

Дніпровською міською радою під час прийняття рішення 84/60 від 02.09.2020 «Про затвердження проекту внесення змін до генерального плану розвитку м. Дніпра» та рішення №212/11 від 20.10.2021 «Про затвердження змін до проекту плану зонування території м. Дніпра» було порушено права та законні інтереси жителів міста Дніпра, Громадської організації та її членів, як представників громадського суспільства.

Схожу правову позицію викладено у постанові Верховного Суду від 06.05.2020 у справі №804/340/18.

V. ЩОДО ПІДСУДНОСТІ ТА РОЗМІРУ СУДОВОГО ЗБОРУ

Відповідно до ч. 1 ст. 2 КАС України, завданням адміністративного судочинства є справедливе, неупереджене та своєчасне **вирішення судом спорів у сфері публічно-правових відносин з метою ефективного захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб від порушень з боку суб'єктів владних повноважень.**

Згідно з п. 2 ч. 1 ст. 4 КАС України, публічно-правовий спір - спір, у якому:

- хоча б одна сторона здійснює публічно-владні управлінські функції, в тому числі на виконання делегованих повноважень, і спір виник у зв'язку із виконанням або невиконанням такою стороною зазначених функцій;
- хоча б одна сторона надає адміністративні послуги на підставі законодавства, яке уповноважує або зобов'язує надавати такі послуги виключно суб'єкта владних повноважень, і спір виник у зв'язку із наданням або ненаданням такою стороною зазначених послуг.

Відповідно до ч. 1 ст. 5 КАС України, кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до адміністративного суду, якщо вважає, що рішенням, дією чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень порушені її права, свободи або законні інтереси, і просити про їх захист шляхом:

- 1) визнання протиправним та нечинним нормативно-правового акта чи окремих його положень;
- 2) визнання протиправним та скасування індивідуального акта чи окремих його положень.

Частиною 1 статті 19 КАС України регламентовано, **що юрисдикція адміністративних судів поширюється на справи у публічно-правових спорах, фізичних чи юридичних осіб із суб'єктом владних повноважень** щодо оскарження його рішень (нормативно-правових актів чи індивідуальних актів), дій чи бездіяльності, крім випадків, коли для розгляду таких спорів законом встановлено інший порядок судового провадження.

Відповідно до ч. 1 ст. 20 КАС України місцевим загальним судам як адміністративним судам підсудні:

- 1) адміністративні справи з приводу рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень у справах про притягнення до адміністративної відповідальності;
- 2) адміністративні справи, пов'язані з виборчим процесом чи процесом референдуму;
- 3) адміністративні справи, пов'язані з перебуванням іноземців та осіб без громадянства на території України;
- 4) адміністративні справи з приводу рішень, дій чи бездіяльності державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби щодо виконання ними рішень судів у справах, визначених пунктами 1-3 частини першої цієї статті;
- 5) адміністративні справи щодо оскарження рішень Національної комісії з реабілітації у правовідносинах, що виникли на підставі Закону України «Про реабілітацію жертв репресій комуністичного тоталітарного режиму 1917-1991 років».

Частиною 2 зазначеної статті встановлено, що окружним адміністративним судам підсудні всі адміністративні справи, крім визначених частинами першою та третьою цієї статті.

Отже, до компетенції адміністративних судів належать спори фізичних чи юридичних осіб з органом державної влади, органом місцевого самоврядування, їхньою посадовою або службовою особою, предметом яких є перевірка законності рішень, дій чи бездіяльності цих органів (осіб), прийнятих або вчинених ними при здійсненні владних управлінських функцій, крім спорів, для яких законом установлений інший порядок судового вирішення.

Публічно-правовий спір має особливий суб'єктний склад. Участь суб'єкта владних повноважень є обов'язковою ознакою для того, щоб класифікувати спір як публічно-правовий.

Разом з тим, під час визначення предметної юрисдикції справ суди мають виходити із суті права та/або інтересу, за захистом якого звернулася особа, заявлених вимог, характеру спірних правовідносин, змісту та юридичної природи обставин у справі.

Визначальною ознакою справи адміністративної юрисдикції є суть (зміст, характер) спору. Публічно-правовий спір, на який поширюється юрисдикція адміністративних судів, є спором між учасниками публічно-правових відносин і стосується саме цих відносин.

Таким чином, справою адміністративної юрисдикції може бути переданий на розгляд до адміністративного суду спір, який виник між конкретними суб'єктами відносно їх прав та обов'язків в конкретних публічно-правових відносинах, в яких один суб'єкт законодавчо уповноважений владно керувати поведінкою інших суб'єктів.

Крім того, у постанові від 23.12.2021 у справі №370/2759/18 Верховним Судом сформульовано правовий висновок про те, що спір, який підлягає розгляду адміністративним судом, - це публічно-правовий спір, у якому хоча б одна сторона здійснює публічно-владні управлінські функції, та який виник у зв'язку з виконанням (рішення, дія), неналежним виконанням (рішення, дія) або невиконанням (бездіяльність) такою стороною зазначених функцій і вирішення якого безпосередньо не віднесено до юрисдикції інших судів, яка, за загальним правилом, встановлюється у суді першої інстанції за заявою однієї із сторін; такий спір є спором між учасниками публічно-правових відносин і стосується саме цих відносин; метою вирішення такого спору є захист прав, свобод та інтересів особи або суспільних інтересів у сфері публічно-правових відносин шляхом впливу в межах закону на належного відповідача; такий спір повинен бути реальним (результат вирішення спору безпосередньо впливатиме на ефективний захист особи або суспільного інтересу у конкретних публічно-правових відносин) та існуючим на момент звернення з позовом; законом може бути визначено спеціальний порядок вирішення публічно-правового спору або встановлено обмеження стосовно суб'єкта звернення з відповідним позовом за умови наявності альтернативного суб'єкта з повною адміністративною процесуальною правоздатністю.

З огляду на наведене, спір повинен вирішуватися в порядку адміністративного судочинства.

На виконання вимог ст. 160 КАС України зазначаємо, що **орієнтовний розрахунок понесених та очікуваних судових витрат складає:**

- судові витрати зі сплати судового збору за подачу позову немайнового характеру 4 962, 00 грн (дві вимоги немайнового характеру);
- Орієнтовні витрати на правову допомогу 15 000 грн;

Заходи досудового врегулювання спору Позивачем не вживалися.

Заходи забезпечення доказів або позову до подання позовної заяви Позивачем не вживалися.

Позивач підтверджує, що ним не подано іншого позову (позовів) до цього самого Відповідача (відповідачів) з цим самим предметом та з цих самих підстав.

На підставі вищевикладеного, керуючись ст.ст. 2, 5, 6, 19, 47, 139, 160, 168, 171, абз. 1 ч. 2 ст. 245, КАС України, ст. 55 ч. 2 ст. 144 Конституції України,

ПРОШУ:

1. Визнати протиправним та нечинним п. 1 рішення Дніпровської міської ради №84/60 від 02.09.2020 «Про затвердження проекту внесення змін до генерального плану розвитку м. Дніпра».
2. Визнати протиправним та нечинним рішення Дніпровської міської ради №212/11 від 20.10.2021 «Про затвердження змін до проекту плану зонування території м. Дніпра» зі змінами та доповненнями.

3. Судові витрати стягнуті з Відповідача.

Додатки:

- 1) [Доказ сплати судового збору;](#)
- 2) Витяг з ЄДРПОУ на підтвердження повноважень;
- 3) Копія протоколу засідання членів Правління Громадської організації «ПЛАТФОРМА ГРОМАДСЬКИЙ КОНТРОЛЬ»
- 4) Статут Громадської організації «Платформа Громадський контроль»
- 5) [Копія рішення Дніпровської міської ради №84/60 від 02.09.2020 «Про затвердження проєкту внесення змін до генерального плану розвитку м. Дніпра»;](#)
- 6) [Копія рішення Дніпровської міської ради №212/11 від 20.10.2021 «Про затвердження змін до проєкту плану зонування території м. Дніпра»;](#)
- 7) [Копія постанови Верховного Суду у справі №537/5244/16-а від 09.02.2021;](#)
- 8) [Копія постанови Верховного Суду у справі №369/11549/14-а від 22.12.2020;](#)
- 9) [Копія постанови Верховного Суду у справі №1340/4669/18 від 02.07.2020;](#)
- 10) [Копія постанови Верховного Суду у справі №826/12131/17 від 18.05.2022;](#)
- 11) [Копія постанови Верховного Суду у справі №420/2719/20 від 02.11.2021;](#)
- 12) Копія рішення Дніпровської міської ради №88/12 від 24.11.2021 Про внесення змін до проєкту внесення змін до плану зонування території м. Дніпра.

**З повагою,
Голова правління
ГО «Платформа
Громадський Контроль»**

Селін Д.